

Chương 33

Song Chiến Huyết Ma

hông gian sảnh đường cô đọng lại hoàn toàn, kết hợp thành một khối, tuy vô hình nhưng rất nặng nề.

Đột nhiên, Lãnh Nhạn Dung đẩy mạnh.

Nắp quan tài dịch nhanh qua một bên, rơi xuống nền đại sảnh, bật thành tiếng kêu ầm.

Một tiếng ồ ! Thoát từ cửa miệng của mọi người vang rập lên, át cả tiếng ầm của nắp quan tài rớt xuống.

Hội trường sau hai tiếng động, im lặng trở lại như cũ.

Bao nhiêu con mắt gương tròn đến toét khóe, chong chong nhìn vào xác của Độc Cô Thanh Tùng lồ lộ bên trong chiếc quan tài.

Chàng phủ bên ngoài một lượt y phục mới, mặt chàng trắng nhợt.

Gương mặt tuy mất hẳn sinh khí, song vẫn còn giữ nét thanh trí của một trang thanh niên anh tuấn, phảng phất vẻ kiêu hùng.

Du Văn Bân và Du Văn Tuấn nhìn xác Độc Cô Thanh Tùng, cả hai mông lung nghĩ ngợi. Du Văn Bân khẽ gọi anh :

- Ca ca ! Có phải là kỳ quái không ? Lúc còn nường nấu nơi Bạch Mã Trang, hẳn chẳng biết một tý võ công, thế mà sớm ra đi chiêu lại danh chấn giang hồ ! Trên thế gian này, kể cả cổ lẫn kim, không thể có một ai luyện được bản lãnh siêu kỳ trong cái chớp mắt như hẳn ! Tôi thật khó tin.

Du Văn Tuấn gật đầu :

- Khó tin nhưng là sự thật !

Vì cùng chung một phe phái, nên bọn thiếu niên anh em họ Du, Công Tôn Bội Lâm và Ngươn Nhi ngồi chung một chỗ. Nghe anh em họ Du bảo nhau như thế, Công Tôn Bội Lâm cười nhẹ :

- Các anh thì biết gì mà bình luận ? Tại Bạch Mã Trang, Độc Cô Thanh Tùng đã luyện được võ công kin thiên động địa, có điều các anh là người của cung trăng, nên mù mờ là phải !

Du Văn Tuấn cãi :

- Bội Lâm muội nói khó tin lắm ! Nếu lúc đó hấn có võ công rồi thì Bá Bá và Gia Gia phải biết chứ ? Hiền muội quên là chúng tôi lúc đó đã có mấy phen hạ nhục hấn mà hấn dám nói gì đâu ? Nếu hấn có võ công, quyết chẳng khi nào hấn chịu nhục !

Công Tôn Bội Lâm cười lạnh :

- Mặc các anh muốn nói gì thì nói, nhưng may mà Độc Cô Thanh Tùng đã chết rồi, chứ nếu chàng còn sống thì nhất định có một ngày các anh phải trả giá đắt về cái thói khinh miệt chàng ta mà các anh hằng ngày giở ra với chàng !

Bọn Du Văn Tuấn và Du Văn Bản với Công Tôn Bội Lâm nào có biết sự thật về tên ăn mày trẻ đã hý lộng hai lần ngoài thành huyện Vu Sơn ? Họ cũng chẳng biết nốt việc Võ Lâm Ngũ Kỳ bày mưu kế diệu hổ ly sơn dẫn dụ Huyết Ma Bang đến huyện thành. Nếu đã biết được những việc đó, thì giờ đây họ không còn bàn tán về Độc Cô Thanh Tùng nữa.

Vì anh em họ Du đánh ninh là Độc Cô Thanh Tùng chết thật nên phóng mình tung miệng với giọng khinh mạn làm Công Tôn Bội Lâm bức mình phải nên tiếng mỉa mai họ.

Du Văn Bản toan tiếp nối câu chuyện nhưng vừa lúc đó Huyết Ma Bang Chủ đã đề cao giọng hướng sang Thánh Kiếm Vũ Sĩ, làm hấn câm nín để nghe :

- Độc Cô Phong ! Người bảo rằng tiểu tử đã chết, điều đó có chắc không ? Tại sao hấn không có một dấu máu nào trên người hấn ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ Độc Cô Phong cười lớn :

- Vạn Cực Ác Ma ! Người mù mờ lắm !

Lão gần mạnh giọng tiếp nối :

- Liệt Mã Cuồng Đanh lãnh việc tắm niệm con ta, chẳng lẽ lại quên đi cái việc rất thông thường là rửa ráy sạch sẽ thi hài nó trước khi cho nó vào áo quan ? Dĩ nhiên, dấu máu phải mất đi, dĩ nhiên xác chết phải mặc y phục mới, bởi dù cho ai nghèo khổ

đến đâu cũng phải thay xiêm đổi áo tươm tất cho xác chết, khi người thân già biệt thế gian ra đi trong chuyến vĩnh du !

Lão rít lên :

- Lão ác ma ! Lại đây ! Lại đây ! Ta quyết liều sống chết với ngươi, để giữ tròn một lời ước cho con ta !

Huyết Ma Bang Chủ hừ lạnh, lão không đáp lời Thánh Kiếm Vũ Sĩ, lão lại dùng phép truyền âm nhập mật hỏi vọng vào trong :

- Mẹ ạ ! Quả thật tiểu tử đã chết vì âm chưởng của Mẹ. Theo ý Mẹ, Mẹ nghĩ sao ?

Vạn Cực Lão Nữ vẫn với phép truyền âm nhập mật đáp :

- Mẹ cũng không biết nghĩ làm sao nữa. Cái chết của hắn có chỗ đáng nghi được lắm, nhưng nếu con còn nghi ngờ thì hãy liệu lượng mà khám phá lấy, chứ Mẹ không có đủ thời giờ. Mẹ phải trở về Cửu U Động Thiên vận công chữa trị thương thế. Mẹ đi nhé !

Biết là Mẹ đã đi rồi sau khi buông mấy tiếng cuối, Huyết Ma Bang Chủ bước tới hai bước, đối diện Thánh Kiếm Vũ Sĩ :

- Độc Cô Phong ! Ngươi sẽ được thỏa mãn theo lời yêu cầu. Nhưng ta bảo trước là công lực của ngươi còn kém xa ta lắm đó !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ hừ lạnh :

- Chết với sống có nghĩa gì ? Chết mà được thỏa thích hơn sống mà ôm hờn mãi mãi !

Huyết Ma Bang Chủ vận dụng chân khí, đề tụ huyền công. Chiếc kim bào của lão rung lên, làm chớp chớp mấy vẩy vàng, ngời sáng vô cùng đẹp mắt. Gương mặt lão đỏ như gấc. Lão cười lật :

- Độc Cô Phong ! Ta cho ngươi một thời gian ngắn để suy nghĩ lại. Một chưởng của ta, đừng nói chỉ ngươi, dù cho chính tiểu tử cũng không tiếp nhận nổi. Ta khuyên ngươi đừng tìm cái chết vô lý !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ hét lên :

- Huyết Ma Bang Chủ ! Người sợ ta phải không ? Ta đang chờ xem Hoá Huyết Thần Công của người lợi hại như thế nào mà người dám khoe khoang là vô địch trong thiên hạ !

Huyết Ma Bang Chủ ngửa mặt lên không, bật chuỗi cười dài ngao nghể :

- Đối với người, ta cần gì phải giở đến Hoá Huyết Thần Công ! Ha Ha ! Độc Cô Phong ! Dù cho bọn Võ Lâm Lục Kỳ cùng vào một lượt cũng không chống lại tuyệt kỹ của ta nổi !

Quần hùng khiếp đảm vô cùng. Họ nhớ lại năm xưa, Vạn Cực Đế Quân dùng Hoá Huyết Thần Công cùng với Quỷ Vương dùng Tử Ấn Thủ, cả hai hiệp lực với nhau, giao đấu với Thiên Địa Nhị Tướng, tuy bại nhưng cũng phải ngoài ba trăm chiêu Nhị Tướng mới đắc thắng được.

Suy đó, Hoá Huyết Thần Công lợi hại không tưởng .

Huyền Công đó, hiện tại Vạn Cực Thiên Tôn đã lãnh hội, và rất có thể lão cũng tinh luyện như cha, nếu đem Hoá Huyết Thần Công thi triển thì Võ Lâm Ngũ Kỳ khó thủ thắng nổi.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ sôi giận :

- Vạn Cực Thiên Tôn ! Đừng khoác lác ! Người định đợi đến lúc nào mới xuất thủ chứ ?

Quần hùng lấy làm lạ cho Thánh Kiếm Vũ Sĩ không biết cơ tiến thoái, không sở liệu sức mình, cố khiêu khích Huyết Ma Bang Chủ một cách ngu xuẩn như thế ?

Họ nghĩ :

- Lão ấy bị Liệt Mã Cuồng Sanh kích động quá ác thành mù quáng mất rồi !

Huyết Ma Bang Chủ cười lạnh.

Đảo mắt quanh hội trường như để phân trần là lão bị bức bách làm một việc bất đắc dĩ, đoạn dịch bước tới gần Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Vừa lúc đó tiếng chuông gióng lên boong boong, Thạch Chung Lão Nhân cười lớn phất cánh tay áo bay vọt đến bên cạnh Thánh Kiếm Vũ Sĩ, tay hữu chỉ Thánh Kiếm Vũ Sĩ, tay tả hướng Vạn Cực Thiên Tôn khoát lên mấy phát :

- Thỉnh danh lãnh tụ Võ Lâm Lục Kỳ, người tưởng dễ tạo tự lắm sao ? Đã trải qua thiên nguy vạn hiểm mới thành công há vì một phút ngông cuồng mà hủy diệt thỉnh danh nó ? Hoặc giả người không muốn sống nữa chẳng, nên mới mượn tay Huyết Ma Bang Chủ đưa hồn thoát xác ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ cau mày mắng thầm :

- Lão quái này, ai mượn chen vào chuyện của ta ?

Nhưng lão cũng biết là Thạch Chung Lão Nhân do hảo ý mà can thiệp, nên lão từ tốn hỏi :

- Thạch Chung lão tiên bối thừa hiểu là người trong võ lâm xem gì trọng nhất ?

Thạch Chung Lão Nhân trừng mắt :

- Võ lâm xem tín nghĩa làm trọng chứ còn gì nữa mà phải hỏi ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ điểm một nụ cười, thấp giọng thốt :

- Xin lão tiên bối hãy ngồi xem cuộc chiến, tôi phải giữ chữ tín cho tôi !

Thạch Chung Lão Nhân không biết nói gì hơn, đành lùi lại hai bước, lão nhếch môi nhưng không vẽ trợn nụ cười, thành như mếu.

Lâu lắm, lão mới đáp :

- Người ... người quả không hổ là lãnh tụ Lục Kỳ, ta làm người ! Được rồi ! Ta không chen vào việc của người đâu ! Mặc các người đánh nhau cho tròn chữ tín !

Lão lùi về chỗ ngồi. Đột nhiên, lão kêu lên :

- Không ! Không thể được ! Độc Cô tiểu tử đã chết, kẻ chết bao giờ lại phước ? Không, ta thấy thế nào ấy ! Bất công !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ khỏa lấp :

- Thỉnh tình của lão tiên bối chiếu cố đến cha con tôi, dù đến chết tôi cũng không quên !

Xích Phát Tôn Giả phái Võ Dương dùng phép truyền âm nhập mật bảo bên tai Thạch Chung Lão Nhân :

- Người ta muốn chết thì để cho người ra chết can gì đến người mà phải lớn lối !

Thạch Chung Lão Nhân sôi giận :

- Xích Phát lão quỷ ! Ta làm gì mặc ta, ai muốn mi dạy đời ?

Xích Phát Tôn Giả cười nhẹ :

- Thì ai cấm người ? Có điều ta thấy người làm một việc vô ích nên nhắc chừng cho !

Thạch Chung Lão Nhân hần học :

- Người giỏi lắm ! Có giỏi thì hãy đợi sau cuộc đấu này rồi ta sẽ lãnh giáo tuyệt học Huyền Huyền Kiếm Pháp của phái Võ Dương xem sao ?

Thạch Chung Lão Nhân nhìn sang Thánh Kiếm Vũ Sĩ :

- Ta không hiểu được người rồi ! Bỗng dưng lại tìm cái chết ! Nhưng mặc người ! Người chết thì liên quan gì đến ta ?

Lão phát cánh tay một phát, rồi ngồi xuống.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ bỗng cảm thấy lòng bàn tay mình cộm cộm một vật gì.

Lão thấy làm lạ vô cùng, song không thể đưa lên xem, sợ Huyết Ma Bang Chủ bắt gặp. Chỉ một thoáng thôi, lão hiểu ngay vật đó là một loại ám khí độc đáo của phái Côn Lôn, chuyên phá nội gia công lực của địch.

Lão đưa mắt biết ơn nhìn Thạch Chung Lão Nhân đã bí mật tặng mình một vật rất hữu ích. Bây giờ lão mới hiểu cái thâm ý của Thạch Chung Lão Nhân cố tình dăng co để thừa dịp tặng ám khí, giúp lão tranh thắng với Vạn Cực Thiên Tôn.

Lão cố giữ vẻ thản nhiên che mắt Vạn Cực Thiên Tôn. Dĩ nhiên, Vạn Cực Thiên Tôn không thể nào khám phá nổi sự tình.

Khoảng cách giữa song phương độ một trượng.

Vạn Cực Thiên Tôn cao giọng gọi :

- Độc Cô Phong ! Người nhất định thay tiểu tử tiếp nhận một chưởng của ta ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ quắc mắt :

- Bang Chủ ! Dù Độc Cô Phong này có kém võ công nhưng vẫn thừa danh dự ! Xin Bang Chủ xuất thủ đi cho !

Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn trầm giọng :

- Độc Cô Phong ! Người chỉ còn một cánh tay, ta thấy cuộc giao đấu này không quân bình ...

Thánh Kiếm Vũ Sĩ hừ lạnh :

- Thân hình có tàn phế, nhưng ý chí vẫn còn nguyên lành, thì đã sao chứ ? Vả lại biết đâu ta không vì cơ hội này mà tiêu diệt một tên ác ma, trừ hại cho võ lâm !

Huyết Ma Bang Chủ nhún vai :

- Người định giở độc kế gì với ta ? Đừng mong ! Người sẽ chết mất xác vì một chưởng của ta, dù người có trăm phương ngàn kế cũng không còn dịp thực hiện được mà hòng ! ...

Thánh Kiếm Vũ Sĩ hừ lạnh :

- Nói mãi cũng chỉ quanh quẩn bấy nhiêu đấy thôi, phí thời giờ lắm ! Bang Chủ hãy ra tay ngay, thử xem Độc Cô Phong này có đủ sức tiếp một chưởng hay chăng ?

Tình hình giữa đôi bên khẩn trương tuột độ. Không khí sảnh đường khẩn trương tuột độ, đến cả những người ngoài cuộc cũng khẩn trương như người đương cuộc.

Luận về võ công, quần hùng thừa hiểu Thánh Kiếm Vũ Sĩ khó thủ hòa chứ đừng nói đến thủ thắng, tại sao lão lãnh tụ Lục Kỳ lại không tỏ vẻ gì nao núng, lo ngại ?

Trái lại, lão còn nôn nóng, mong cho Bang Chủ xuất chiêu liền.

Tại sao ?

Họ nghĩ đến một âm mưu, một ám kế gì do bọn Ngũ Kỳ sắp xếp, và mưu kế đó sẽ bắt đầu thực hiện bằng một chưởng của Vạn Cực Thiên Tôn.

Đột nhiên, Huyết Ma Bang Chủ cao giọng :

- Độc Cô Phong ! Ta nghĩ người là kẻ tàn phế, nếu ta xuất chiêu trước, thì có chỗ bất công, vậy ta nhường cho người xuất chưởng đầu đó !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ quát lớn :

- Làm gì lại phải đến việc đó ! Ước hẹn làm sao, nên thực hiện làm vậy, kẻ sĩ trong võ lâm lấy chữ tín làm trọng không thể xem lợi làm đầu mà phải cân phân đo lường. Vả lại, ta với người là hai kẻ đối lập, đừng bao giờ nói đến ân huệ cho rườm rà khách sáo !

Vạn Cực Thiên Tôn cười lạnh :

- Vậy thì chúng ta cùng xuất thủ một lượt !

Lãnh Nhạn Dung đứng một bên cực trường xen vào :

- Tòì đếm một, hai, ba, các vị hãy chuẩn bị sẵn sàng, dứt tiếng ba rồi, liền xuất thủ nhé !

Huyết Ma Bang Chủ và Thánh Kiếm Vũ dĩ tán đồng đề nghị của nàng.

Thận trọng hơn, Huyết Ma Bang Chủ ái ngại Lãnh Nhạn Dung đứng rất gần cục trường, sợ nàng bị áp lực chưởng phong, mang thương thế nên thành thật bảo nàng :

- Lãnh cô nương ! Xin cô nương lui ra cho, nhường phần việc đó cho Huyết Bút Tú Tài !

Huyết Bút Tú Tài cũng cho là phải, sắp sửa bước vào thay cho Lãnh Nhạn Dung nhưng Độc Cô Thanh Tùng đã rí vào tai qua lối truyền âm nhập mật :

- Dừng ! Khư thúc thúc, thúc thúc cần phải đứng chung một chỗ với các Đại thúc bá, Võ Lâm Tứ Kỳ mà phân tán ra lá lực lượng không còn lợi hại nữa. Lãnh Nhạn Dung đã có người bảo vệ, thúc thúc cứ yên trí !

Cửu Châu Đại Hiệp và mấy tên áo tím nữa bước đến gần cục trường. Cửu Châu Đại Hiệp đứng sát sau lưng Vạn Cực Thiên Tôn, còn các tên áo tím kia phân ra đứng hai bên.

Lão Đại Hung Thích Kế Dương chọn chỗ đứng bên cạnh Lãnh Nhạn Dung.

Huyết Bút Tú Tài biết là cuộc chiến sắp khai diễn đến nơi, vội cùng Thần Phủ Khai Sơn, Song Phi Khách và Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ siết chặt hàng ngũ đứng sát ngay bên Thánh Kiếm Vũ dĩ.

Hội trường bắt đầu im lặng nặng nề ngay từ lúc bọn Cửu Châu Đại Hiệp chiếm đồng vị trí áp sát.

Từ trong cuộc đến ngoài cuộc, ai ai cũng tỏ lộ sự trầm trọng trên gương mặt.

Lãnh Nhạn Dung đảo mắt nhìn song phương một thoáng, đoạn cất tiếng đếm :

- Một !

Thần sắc song phương ngưng đọng hơn. Họ vận công, đề tụ chân khí thấy rõ.

Thánh Kiếm Vũ dĩ vẫn hiên ngang đối diện với Huyết Ma Bang Chủ, không hề kém giảm phong độ hào hùng của một tay gào mưa thét gió trong giang hồ mấy mươi năm về trước.

Cánh tay duy nhất của lão khuynh ngang ngực, năm ngón tay co vào trong, lòng tay che dấu mất chiếc tạt lê bằng sắt cạnh của Thạch Chung Lão Nhân tặng cho.

Huyết Ma Bang Chủ không làm một cử động nào, trừ ánh mắt ngời sáng hơn trước.

Lãnh Nhạn Dung lại đếm :

- Hai !

Giọng nàng không cao không thấp, trong tòa đại sảnh lúc đó im lặng như cảnh chết, nên tiếng đếm của nàng vang lên lồng lộng .

Xích Diệp Phu Nhân và Xích Diệp Công Chúa cùng đứng lên, Ma Nương cũng đứng theo liền.

Làm như vô tình, lão Đại Hung Thích Kế Dương bước thêm hai bước, gần Lãnh Nhạn Dung hơn .

Bây giờ mọi ánh mắt đều dồn vào đôi môi của Lãnh Nhạn Dung, cũng như lúc trước họ nhìn vào đôi tay của nàng. Đôi tay vén màn bí mật, thì đôi môi đó cũng nói thêm một quyết định sống chết của đôi bên.

Huyết Ma Bang Chủ và Thánh Kiếm Vũ dĩ đồng thời bước tới một bước, thu hẹp khoảng cách giữa đôi bên lại.

Họ sẵn sàng cả rồi, chỉ chờ Lãnh Nhạn Dung hé môi buông tiếng đếm định mệnh là vào cuộc liền.

Và họ không chờ lâu.

Lãnh Nhạn Dung lại đảo mắt nhìn quanh cục trường, trịnh trọng như một giám cuộc viên, quan sát lần cuối cùng hai đối thủ trước khi thổi còi khai vũ đài.

Nàng lại nhìn song phương một thoáng, đoạn đồng dục buông :

- Ba !

Thánh Kiếm Vũ dĩ hét lên một tiếng, vung mạnh cánh tay ra.

Lão tận dụng công lực tu vi mấy mươi năm trời, phổ vào cái vung tay, tổng nhanh chiếc tạt lê của phái Côn Lôn bay vù đi, như điện chớp.

Không ai có thể trông thấy ám khí trong chưởng phong do lão vứt đi, bởi chiếc tạt lê có hình thức rất nhỏ như cây kim, giả dẽ chẳng ai ngờ lão phóng ám khí, vì trước cũng như sau, lão không sờ mó vào người lão, chứng tỏ lão không lấy một vật gì.

Đồng thời gian, Huyết Ma Bang Chủ cũng hét lên một tiếng lớn, chiếc kim lên như bị gió tạt qua.

Lão cũng vung một tay, đánh ra một chưởng với mười thành lực.

Trong khi hai kinh đạo sắp sửa chạm nhau, đột nhiên Độc Cô Thanh Tùng bật đứng lên trên chiếc quan tài.

Không ai kịp trông thấy hiện tượng đó liền, đến khi chàng cất tiếng quát tiếp theo sự vùng dậy thì hội trường mới chú ý.

Chàng hét :

- Đánh !

Cánh tay chàng vung lên, một bóng tím thẫm bay vút đến Vạn Cực Thiên Tôn.

Tử Ấn Chưởng !

Quần hùng trông thấy Độc Cô Thanh Tùng từ cổ quan tài đứng vọt lên, kinh hoàng sửng sốt, không hện mà đồng thanh kêu to :

- Á !

Đồng thời gian với tiếng “á” của họ, một tiếng nổ ầm lên như sấm, làm rung chuyển cả sảnh đường. Sức ép của tiếng nổ đập vào người quần hùng làm tất cả đổ hào quang, thần hồn tiêu biến qua mấy phút mới định tị được.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ chỉ kịp hự lên một tiếng, ngã nhào.

Huyết Ma Bang Chủ chấp chờn nhảy lùi lại bảy tám bước, cố gượng đứng nhưng đôi chân nhũn ra, ngã ngồi xuống, máu tươi rỉ ra hai bên mép thành hai vệt đỏ hồng.

Lão cố quát lên :

- Cửu Long Hộ Pháp ! Vào ngay ! Chúng ta lâm kế của bọn Ngũ Kỳ rồi !

Quần hùng có một số toan xông vào vòng chiến, nhưng không rõ họ định tiếp tay bên nào.

Độc Cô Thanh Tùng quắc mắt nhìn ra bốn phía quát to :

- Huyết Ma Bang là đại họa của võ lâm ! Ai muốn nhân dịp này trừ họa cho võ lâm thì tham gia cuộc chiến ngay, còn kẻ nào đồng đảng với chúng thì đừng ngo ngoe mà mất mạng !

Chàng buông dứt tiếng cười, chiếc Quỷ Vương Trượng vung tít lên liền. Chiếc Quỷ Vương Trượng trong hòm, nhờ chàng che khuất bên trên nên khi mở nắp ra, Vạn Cực Thiên Tôn không trông thấy. Chừng chàng đứng vụt dậy, chàng chụp theo liền.

Cửu Châu Đại Hiệp hét to :

- Tiểu tử ! Mưu kế của ngươi không thành đâu ! Đừng toan hoành hành mà bỏ xác tại Vạn Cực Cung đây !

Tất cả cùng vận dụng Cửu Long Huyền Công, toan phát xuất, Độc Cô Thanh Tùng bật cười ha hả :

- Bọn các ngươi là phường vô sỉ, có sống cũng bằng thừa. Hôm nay là ngày tận số của bọn ngươi đó !

Chàng đồng dạc gọi to :

- Sư huynh ! Ma Nương ! Các vị thúc bá ! Đã đến lúc mình ra tay rồi.

Chàng vung mạnh bàn tay hướng về Ký Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn, đồng thời chiếc Quỷ Vương Trượng chộp lên, hàn quang xẹt theo liền.

Một mũi Xạ Phách Châm bắn vào người Ký Châu Đại Hiệp, y đau nhói người lên, không còn xuất chiêu phản ứng kịp, đạo hàn quang từ trên cao chụp xuống đầu. Y nhào xuống đất lộn đi một vòng rồi đứng bật lên.

Bát Hiệp giật mình kinh sợ, mất một tay rồi, dù có liên thủ phản công, Cửu Long Thần Công cũng không còn hiệu lực trọn vẹn.

Độc Cô Thanh Tùng không bỏ mất một giây, múa tít chiếc trượng lên, gió cuốn ầm ầm như cuồng bão dấy động, hàn quang tỏa rộng chộp chộp đổ tới.

Ký Châu Đại Hiệp đã bị thương, sức phản ứng kém giảm khá nhiều, thấy Quỷ Vương Trượng bay vèo qua, y cả sợ, lại nhào xuống, lộn đi, vừa lăn lóc vừa kêu lên ầm ỉ.

Bát Hiệp cùng hét lên một tiếng, phát xuất Cửu Long Thần Công liền, ngăn chặn khí thế của Độc Cô Thanh Tùng.

Biết kinh đạo của đối phương mãnh liệt vô tưởng, Độc Cô Thanh Tùng dè dặt khí lực, không nghênh đón chỉ nhẩy tạt qua một bên, né tránh. Chàng cười lạnh :

- Các người còn nhớ món nợ một chưởng đối với đại thúc ta trên Thiên Đơn chứ ?

Vừa khiêu khích bọn Bát Hiệp bên này, chàng vút chiếc trượng sang bên kia, quét ngang chân Ký Châu Đại Hiệp, làm cho y hoảng hồn, nhẩy vọt lên cao.

Bàn tay kia lập tức đẩy mạnh tới, chàng cất giọng lạnh lãnh mắng :

- Vô sỉ như Cửu Châu Đại Hiệp , thiết không khác nào cầm thú !

Ký Châu Đại Hiệp bị trúng một mũi Xạ Phách Châm, tuy không thiết mạng nhưng kể như loại khỏi cuộc chiến rồi, vì công lực tiêu hao một phần lớn.

Y di động có phần chậm chạp nên không thể tránh kịp một chưởng của Độc Cô Thanh Tùng.

Thân hình vừa vọt bổng lên không, tránh đầu trượng vút sang, y lãnh trọn một chưởng vào ngực.

Một tiếng “bình” vang lên, tiếp theo là một tiếng hự.

Thân hình của y tung lên như một quả cầu, rơi ra ngoài ba trượng. Máu tươi bắn vọt lên không, óc trắng bay ra tung toé, đầu y bẹp dí như một quả dưa thúi bị dầm bẹp. Chiếc xác chực thành một đồng xương thịt vụn.

Cửu Châu Đại Hiệp hao hụt tay thủ lĩnh, từ nay chỉ còn Bát Châu Đại Hiệp.

Và dĩ nhiên, trước cái chết của kẻ cầm đầu, tám người còn lại hoang mang bối rối, trong lúc bất thần không còn biết xoay sở làm sao.

Vừa lúc đó, Ma Nương xuất hiện trong vòng chiến. Bà gọi to :

- Chưởng môn sư thúc ! Có Ma Nương đây !

Độc Cô Thanh Tùng khuyến khích :

- Hay lắm ! Hay lắm !

Đôi tay bà giao chuyển bên ra bên vào, nhanh hơn thoi dẹt gấp trăm lần, Quỷ Phủ Âm Công cuốn tới ào ào như sóng táp.

Bùng !

Dương Châu Đại Hiệp lãnh một chưởng vào vai, loạn choạng ...

Nhưng Từ Châu Đại Hiệp từ phía sau lưng Ma Nương công tới.

Luận về công lực, bọn Cửu Châu Đại Hiệp độc đầu thì rất tầm thường, bất quá họ chỉ ngang ngửa với Ma Nương thôi, họ chỉ lợi hại là khi liên thủ xuất chiêu, nên phân tán ra thì họ chẳng làm nên thành tích gì cả. Đến tay thủ lĩnh của họ là Kỳ Châu Đại Hiệp Châu Nhất Tuấn mà còn bị Độc Cô Thanh Tùng hạ dễ dàng, nói gì đến những tay khác ?

Thấy Ma Nương bị đánh lén, Thích Kế Dương lập tức bay vèo đến bên cạnh Từ Châu Đại Hiệp. Chiếc đầu bạc lắc một phát, văng tử quang từ gương mặt bốc lên liền.

Lão hét :

- Huyết Ma Bang đã đến này mặt vận rồi ! Nên trối mình chịu tội trước võ lâm là hơn !

Bàn tay lão đẩy ra, với mấy mươi năm công lực tu vi trong thời gian bị giam cầm nơi thanh lao, mười mấy năm đối mặt với tường đá mà khổ luyện không ngừng, cộng vào đó là phần công lực tiên tiền tạo cái danh hiệu U Minh Tam Hung chấn khiếp giang hồ.

Bàn tay đó phát huy một kinh đạo mãnh liệt vô tưởng, dù cho Cửu Châu Đại Hiệp có liên thủ, vị tất đã nghinh đón nổi, huống hồ chỉ có một Từ Châu Đại Hiệp ?

Từ Châu Đại Hiệp nghe tiếng lão hét, bỏ dở chiêu công, quay lại.

Nhận ra là Thích Kế Dương, y trở mắt kinh hãi :

- Người ? ...

Hơn mấy mươi năm dồn ép hung tánh giờ được dịp phát tiết, Thích Kế Dương bật cười cuồng dại :

- Bao nhiêu năm vắng bóng trên giang hồ, U Minh Tam Hung tái hiện đùa với các người một phen xem sao ?

Bùng !

Từ Châu Đại Hiệp bị bắn vọt ra xa hơn hai trượng.

Bàn tay của Thích Kế Dương rút về nhanh như chớp rồi liền theo đó đẩy theo hướng sang Thất Châu Đại Hiệp.

Quần hùng nghe Thích Kế Dương xưng danh hiệu, rùng mình kinh sợ.

Đến lượt Thần Phủ Khai Đơn Cao Mãnh và Huyết Bút Tú Tài Khuru Như Chân vào cuộc chiến. Song Phi Khách nối theo liền. Cả hai quát to :

- Cái hận tập kích Bạch Mã Trang của chúng ta, không thể bỏ qua cho các người được !

Họ nhắm vào bọn bang đồ vây quanh sau lưng Huyết Ma Bang Chủ, gồm Đường Chủ và phân Đường Chủ, vùng chưởng tới tấp.

Đối với Huyết Ma Bang Chủ thì họ kém, nhưng đối với bọn bang đồ họ là hung thần, dĩ nhiên chúng vô phương chống đỡ.

Kẻ nào liều lĩnh thì toi mạng, kẻ nào nhát chạy thì bươu đầu, què chân, gãy tay. Chúng kêu lên âm ỉ.

Trong số quần hùng có nhiều người thiên về Huyết Ma Bang thấy đã đến lúc phải tham gia cuộc chiến, mua chuộc tình cảm đồng hét to :

- Quỷ kế ! Quỷ kế ! Chúng ta còn chân chờ gì nữa mà không tiếp tay Huyết Ma Bang ?

Họ đã đứng lên, chân họ sắp nhích động.

Thạch Chung Lão Nhân phái Côn Lôn cười to :

- Ngồi xuống ! Ngồi xuống tất cả ! Việc gì đến các người mà chuốc họa ? Nên là kẻ bàng quan cho yên tâm !

Tiếng chuông gióng lên, chấn động tâm não của họ, bất giác họ thấy nhục khí tiêu tan, cùng riu riu ngồi xuống.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ gọi lớn :

- Ngươi Nhi đâu ? Tuốt kiếm ra, chia phần mau lên !

Cha một kiếm, con một kiếm, hai thanh Kim Kiếm cùng một lúc bay ra khỏi vỏ, bạt thành tiếng kêu rền rợn người.

Hai đạo kim quang chớp ngời, vút cầu vòng lao đến cục trường. Kim quang đi đến đâu, đầu rơi đến đó, máu vọt như vòi.

Bỗng một đạo hồng quang xuất hiện.

Thì ra, Huyết Ma Bang Chủ, điều tức qua một chút, phục hồi phần nào công lực, trở vào cuộc chiến.

Nơi huyết Kiên Tĩnh, chiếc tạt lê bằng thép lạnh vẫn còn gắn chặt đó, hơn nữa kinh đạo của Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Độc Cô Thanh Tùng đánh lão trọng thương, lão thấy không còn đủ sức thủ thắng, song không lẽ lấy mắt nhìn máu bang đồ chảy nhuộm sảnh đường, bắt buộc lão phải trở lại chiến trường, điều khiển cục diện, phấn động tinh thần chiến đấu của cánh nhà.

Lão hét lên :

- Cửu Long Hộ Pháp lui ra nhường trận cho tam Đàn Chủ !

Đồng thời, lão miễn cưỡng vận dụng Hoá Huyết Thần Công đánh tới.

Độc Cô Thanh Tùng hứng chặn liền. Chàng phần dậy hùng oai, vung chiếc Quỷ Vương Trượng ào ào như bão cuốn.

Đạo hào quang chớp lên, Thanh Châu Đại Hiệp vọt máu mũi, lão đảo người chực ngã.

Thần Phủ Khai Sơn và Huyết Bút Tú Tài vây chặt Ứng Châu Đại Hiệp.

Thần Phủ Khai Sơn hét một tiếng, chiếc búa thần bay đến, rạch toạc bụng Ứng Châu Đại Hiệp, ruột gan cùng tuôn theo máu trông khủng khiếp hết sức.

Một bóng đen bay vèo vào cục trường.

Cửu Long Thần Ma vào cuộc.

Lão không hướng vào Thần Phủ Khai Sơn và Huyết Bút Tú Tài mà chuyển sang Song Phi Khách.

Đầu lão phát ra một luồng thanh khí, tay lão tung nhanh một chưởng nhắm vào Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn.

Lăng Tiêu Khách và Thương Minh Khách xông vào giữa đám bang đồ, hăng say đến độ quên cả mình đang đối đầu với Huyết Ma Bang, một tổ chức tối lợi hại, cả hai hét lên cuồng nhiệt :

- Chúng ta trả hận tập kích Bạch Mã Trang ! Chúng ta báo thù cho Tuyệt Chưởng Đồ Long Mai huynh !

Vừa lúc đó, kinh đạo của Cửu Long Thần Ma quét tới.

Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn không né tránh, ngang nhiên phát chưởng nghênh đón liền.

Thương Minh Khách Du Tuấn Tùng kinh hãi, kêu lên :

- Công Tôn huynh, không được đâu ! Tránh đi !

Nhưng, chậm mất ...

Bùng !

Lăng Tiêu Khách còn lâu mới là địch thủ của Cửu Long Thần Ma, lão hự lên một tiếng, thân hình bị chấn bay ra xa hơn trượng, hộc máu miệng mấy búng.

Lão bị thương nặng chứ chưa chết.

Công Tôn Bội Lâm thấy cha bị hại cấp tốc nhào tới kêu lên thất thanh :

- Gia Gia ... !

Nàng chỉ vọt đi được nửa khoảng cách, một mũi Lam Liên Chủy Thủ đã cắm phập vào ngực Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn.

Công Tôn Bội Lâm vừa thấy một đạo hắc quang bay ngang mặt, nàng rú lên, loạng choạng người, đôi mắt hoa lên, không còn trông thấy đạo hắc quang lao vút đến ngực của phụ thân nàng.

Anh em Du Văn Tuấn và Du Văn Dân sợ nàng ngã xuống, cấp tốc phi thân đến nơi, dìu nàng trở lại.

Khi nàng định tĩnh tinh thần, trông thấy mũi Chủy Thủ nơi ngực phụ thân, hiểu ngay sự việc gì đã xảy ra rồi.

Nàng khóc âm lên, bi thương cực độ.

Vừa hạ xong Thanh Châu Đại Hiệp, Độc Cô Thanh Tùng chợt thấy Lăng Tiêu Khách Công Tôn Nhạn bị hại, chàng rít lên một tiếng lớn, bay mình tới Cửu Long Thần Ma.

Cái ân oán dưởng tại Bạch Mã Trang của Song Phi Khách không bao giờ chàng quên được, dĩ nhiên, kẻ nào sát hại Song Phi Khách, kẻ đó là thù nhân của chàng, dù kẻ đó là Cửu Long Thần Ma, phụ thân của mẹ chàng, tức ngoại công của chàng.

Nhưng chân vừa chấm đất thì chàng ngửi thấy một mùi tanh vô cùng, đồng thời tai chàng nghe Huyết Ma Bang Chủ hét lớn :

- Độc Cô tiểu tử ! Tiếp chiêu !

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, biết ngay Vạn Cực Thiên Tôn đã thi triển Hoá Huyết Thần Công, chàng không dám khinh thường, vội nhún chân nhảy vọt lên không, giở khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình đáp xuống ngoài xa hơn tám thước.

Chàng cấp tốc vận dụng Quỷ Phủ Âm Công, đầu chàng bốc lên một vầng khí tím, mặt chàng từ màu trắng chuyển nốt sang màu tím.

Huyết Ma Bang Chủ bước tới một bước :

- Độc Cô tiểu tử ! Hôm nay nhất định không ngươi thì ta, phải có một chết !

Tiếp chiêu !

Một đạo hồng quang mờ nhạt loé lên, mùi máu tanh nồng nặc.

Độc Cô Thanh Tùng lập tức đẩy Tử Ấn Chưởng ra chặn.

Bùng !

Song phương cùng biến sắc mặt, cùng lùi lại ba bước.

Trong thiên hạ võ lâm, có ba môn tối độc, tối tà là Hoá Huyết Thần Công, Quỷ Phủ Âm Công và Cửu Long Thần Công.

Ba môn công đó, ít khi nào có dịp cùng thi triển cùng một lúc.

Giờ đây, quần hùng mục kích cùng một lượt cả ba môn công, một điều hy hữu trong võ lâm vậy.

Độc Cô Thanh Tùng đang vận khí chuẩn bị phát chưởng thứ hai, bỗng nghe anh em Du Văn Tuấn và Du Văn Bân rú lên :

- Gia Gia ! Gia Gia ! ...

Chàng biến sắc, biết đã có chuyện gì xảy ra rồi, vội gọi Thích Kế Dương :

- Sư huynh ! Cửu Long Thần Ma đã phát hung tánh lên rồi, sư huynh hãy chặn lão lại !

Thích Kế Dương vọt mình tới trước Cửu Long Thần Ma cười lạnh :

- Đàn Chủ ! Xin thứ cho lão phu nhé !

Vừa buông dứt tiếng cuối, Tử Ấn Chưởng bay ra liền.

Cửu Long Thần Ma sôi giận, râu tóc đều dựng ngược :

- U Minh Tam Hung ! Mấy mươi năm trước đây không một việc ác nào chẳng dám làm ! Giờ đây cũng già lắm rồi chứ ! Người đứng hàng thứ mấy trong bọn ?

Lão cao giọng :

- Lam Chủy và Bạch Cốt, hai vị nhân huynh đâu ! Hãy hiệp cùng lão phu hạ sát cái tên nội tuyến này trừ mối họa về sau !

Nhưng Quỷ Phủ Âm Công của Thích Kế Dương đã tới nơi rồi, bắt buộc lão phải vận khởi Cửu Long Thần Công ra nghênh đón.

Thích Kế Dương gia tăng thêm hai thành lực nữa. Một luồng khí tím cuốn tới, tăng cường đạo chưởng phong Tử Ấn đã phát ra.

Thanh khí và khí tím xoáy vần vần như khu ốc, quyen lấy nhau, bốc cao lên.

Cửu Long Thần Ma lùi lại ba bước, còn Thích Kế Dương chỉ run run người một tý.

Quần hùng nhẩn mặt, le lưỡi.

Lam Chủy Đàn Chủ và Bạch Cốt Thần Ma phi thân vèo tới.

Thích Kế Dương vận dụng chân khí, râu tóc đều dựng ngược, đôi mắt bật ngời hung quang như hai ngọn đèn, lão bật cười ghê rợn, vung út song chưởng nhanh vô tưởng.

Theo thế liên hoàn, chưởng ảnh nối tiếp chưởng ảnh, trong thoáng mắt lão đẩy ra chín chưởng tất cả.

Tam Đàn Chủ Huyết Ma Bang, người nào vừa nhảy tới là bị đánh bật trở lại liền.

Chín chưởng phát ra, bọn Đàn Chủ Huyết Ma Bang bị dồn đủ chín bước.

Tình thế nghiêng bại về phía Tam Đàn Chủ thấy rõ, họ chỉ còn thủ chứ không công nổi.

Vừa khi đó có tiếng hú vọng lên.

Tiếng hú do cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách phát xuất. Tiếng hú đó là khởi điểm của hai chiêu Kiếm Đằng Tường tối độc trong kiếm pháp của Vô Danh Kiếm Khách.

Thì ra, cha con Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ giết bọn bang đồ một lúc, những tên còn sống sót chạy ra xa, hai cha con không đuổi theo, tay dừng lại nhưng chân từ từ bước tới cục diện giữa Thích Kế Dương và tam Đàn chủ Huyết Ma Bang.

Còn độ hai trượng, cả hai cha con dừng chân lại, bất động, chỉ đưa mắt theo dõi cuộc chiến.

Bên kia, Huyết Ma Bang Chủ và Độc Cô Thanh Tùng đã trao đổi chiêu thức thứ hai.

Song phương cũng lùi lại mỗi bên ba bước.

Thế trận còn ở mặt quân bình.

Họ sang chiêu thứ ba.

Lần này thì Huyết Ma Bang Chủ từ mặt đỏ chuyển sang màu trắng nhợt, nơi khoé miệng, hai dòng máu chảy ra.

Độc Cô Thanh Tùng cũng xanh rờn gương mặt.

Lãnh Nhạn Dung lo sợ cho chàng thét gọi :

- Thanh Tùng ca ! Đừng liều lĩnh ! Khi này không thành công thì còn khi khác, hãy bảo trọng tính mạng mình !

Độc Cô Thanh Tùng không đáp, chàng nhìn Vạn Cực Thiên Tôn miệng cứ hầm hừ mãi. Đột nhiên, tâm địa xúc động. Chàng nhớ đến chưởng pháp Thiên Oai của Thiên Địa Nhị Tướng.

Chàng nhếch nụ cười lạnh, vận dụng toàn lực chuẩn bị phát xuất chiêu Thiên Oai Địa Liệt.

Trong khi vận khí, chàng cảm thấy đau nhói nơi ngực, cơ hồ không đề tụ nổi chân cương. Chàng giật mình kinh hãi .

Lãnh Nhạn Dung thét lên :

- Thanh Tùng ca ! Anh định cùng lão ấy chết đôi sao chứ ? Anh còn phải nghĩ đến em, đừng liều lĩnh, anh ạ !

Chàng có thể nghe lời nàng được chăng ?

Cơ hội ngàn năm một thừa, bỏ qua thế nào được ?

Dành rằng không khi nào còn khi khác, nhưng lần gặp sau thì Vạn Cực Thiên Tôn đã lấy lại được phong độ rồi, và lão còn luyện thêm Hoá Huyết Thần Công tinh vi hơn, liệu chừng đó chàng có thể thủ thắng chăng?

Nhưng, khốn nỗi, hiện tại chàng vận khí khó khăn vô cùng. Nếu chàng cố gắng thì có ảnh hưởng nặng đến thương thế. Chàng không biết tiến thoái như thế nào ?

Nhìn qua Vạn Cực Thiên Tôn, chàng thấy lão chao chao người chực ngã, lão cố gượng đứng vững nhưng đôi chân cứ chập choạng mãi.

Đang do dự, chàng bỗng nghe một tiếng rú vọng rền.

Vừa đảo mắt về phía phát ra tiếng hú, chàng bắt gặp một đạo kim quang, chớp lên, liền theo đó một đạo nữa chớp nối.

Hai đạo kim quang uốn cầu vòng như hai con rồng vàng chúc đầu xuống Bạch Cốt Thần Ma .

Độc Cô Thanh Tùng than khẽ :

- Thế là xong cho Bạch Cốt Thần Ma !

Bạch Cốt Thần Ma biết cơ nguy hại, song hùng tâm không bao giờ rung động, vã lại quy củ của Huyết Ma Bang là tiến chứ không thoái, tử chứ không sanh, nên lão hét lên một tiếng, hoành cánh tay duy nhất phát một vòng.

Dem cánh tay bằng xương bằng thịt, cố phá giải một chiêu kiếm vô địch trong thiên hạ là làm một việc thừa, nếu không bảo là Bạch Cốt Thần Ma muốn lấy cái chết đền ơn đãi ngộ của Huyết Ma Bang Chủ.

Kiểm pháp Kim Công của Vô Danh Kiếm Khách vô địch trên thiên hạ suốt thời gian trên một trăm năm dài, vượt hẳn kiếm pháp của phái Võ Dương, nhất là hai chiêu kiếm Đằng Tường là hai chiêu nhập diệu siêu thần, chủ lực của pháp ngự kiếm.

Cái gì phải đến đã đến.

Cha một chiêu, con một chiêu, thanh kiếm của Ngươn Nhi từ trên không xả xuống, chém băng cánh tay còn lại của Bạch Cốt Thần Ma đến tận vai, cánh tay bắn đi xa hơn ba trượng, máu xối ra như tắm, đồng thời Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ trầm mũi kiếm xuống một tí, rồi nhanh như chớp đâm mạnh tới.

Kim Long Kiếm xuyên thủng ngực Bạch Cốt Thần Ma từ trước ra sau.

Bạch Cốt Thần Ma gục trên đồng máu không kịp rú thảm một tiếng nào.

Độc Cô Thanh Tùng bất giác phấn khởi tinh thần trước chiến tích oai hùng của cha con Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, chàng hét to :

- Huyết Ma Bang Chủ Vạn Cực Thiên Tôn ! Còn một chưởng của Chưởng môn biệt phủ Độc Cô Thanh Tùng đây ! Hãy tiếp nhận xem nào !

Liên theo câu nói, Thiên Oai Chưởng vút ra liên.

Đánh ra chiêu chưởng đó, Độc Cô Thanh Tùng bức trụ khí đan điền, dồn mọi khích động trầm xuống, sợ ảnh hưởng đến thương thế.

Huyết Ma Bang Chủ dù sao cũng là hậu duệ của Vạn Cực Đế Quân, một tay thủ lãnh ma đầu suốt mười hai tỉnh Trung Nguyên, luôn đến vùng quan ngoại. Thân danh là một Bang Chủ, dù lâm vào thế kẹt như thế nào, cũng không mất bình tĩnh, giữ tác phong của một lãnh tụ kiêu hùng.

Lão tự ví mình như ngọn đèn dầu đang chao chao trước gió, rất có thể phút tắt trong bất cứ phút giây nào, song điều đó không làm lão nao núng.

Lão cắn răng, mím miệng, vận khởi chân ngươn còn lại trong người, phổ vào hai tay cùng đưa ra một lượt.

Bàn tay của lão có phần nặng và chậm chạp thấy rõ, chứng tỏ một sự miễn cưỡng hiển nhiên.

Mặt lão đỏ lên, các đường gân hằn hồng, căng chặt.

Lãnh Nhạn Dung sợ chàng sơ thất, cũng vận dụng Cửu Âm Thần Công, từ bên cạnh tiến vào. Nhưng sau lưng nàng, Dư Châu Đại Hiệp và Lương Châu Đại Hiệp từ từ bước tới.

Một tiếng nổ long trời nổ đất vang lên.

Huyết Ma Bang Chủ hét lên một tiếng lớn, máu miệng vọt thành vòi, thân hình chao chao về phía hậu, ngã luôn xuống đất.

Độc Cô Thanh Tùng chập choạng lùi dần, lùi dần, độ tám bước mới dừng chân lại được.

Lãnh Nhạn Dung đã vọt mình đến kịp lúc.

Chưởng phong của Dư Châu Đại Hiệp và Lương Châu Đại Hiệp chạm phốt qua người nàng, không gây thương tổn gì cho nặng lắm.

Nàng đưa tay ôm Độc Cô Thanh Tùng giữ cho chàng khỏi ngã.

Độc Cô Thanh Tùng đứng lại rồi, chàng mửa vọt máu thành vòi bắn đi xa hơn bốn thước. Lãnh Nhạn Dung lo sợ cuống cuống.

- Thanh Tùng ca ! Thanh Tùng ca ! Bức trụ chân khí lại đan điền ngay ! Đừng vọng nữa cho khỏi hôn mê nhé !

Độc Cô Thanh Tùng mặt mày xanh rờn. Chàng lắc đầu, phều phào:

- Vô ích, Dung muội ạ ! Anh biết sức mình lắm ! Ở không qua nổi đâu ! Anh cảm thấy toàn thân đau đớn vô cùng !

Lãnh Nhạn Dung quýnh quáng trong lòng, nhưng nàng cố làm tỉnh, trấn an chàng :

- Không đâu anh ! Anh sẽ qua khỏi ! Cần nhất là anh bức trụ chân khí như em đã bảo đó, anh sẽ duy trì nổi đến lúc rời khỏi Vạn Cực Cung.

Độc Cô Thanh Tùng nhếch mép gượng cười :

- Huyết Ma Bang Chủ thọ thương nặng hơn anh, nếu không có Dư Châu Đại Hiệp và Lương Châu Đại Hiệp trợ sức lão, thì lão phải mất mạng vì một chưởng của anh rồi ! Dung muội ! Em có nghĩ như thế không ?

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

- Anh nói phải ! Chưởng phong của hai người đó chạm phốt em, làm em chồn vờn suýt ngã !

Nàng lại khuyến khích :

- Thanh Tùng ca ! Anh giữ đừng để hôn mê nhé ! Anh biết không ? Bọn bang đồ đang khiêng Vạn Cực Thiên Tôn vào hậu cung đó !

Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy mi mắt trĩu nặng xuống, Lãnh Nhạn Dung hoảng quá kêu lên rồi rít :

- Thanh Tùng ca ! Cừu địch còn ở trước mặt, anh phải cố gượng lên. Đừng để hôn mê, anh ! Anh ! Còn thân mẫu anh, anh quên sao ? Anh phải lo giải thoát cho bà chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng vừa khép đôi mi, bỗng nghe nhắc đến Mẹ, chàng nghe như một tiềm lực nhiệm màu kích động, đôi mí mắt không còn trĩu nặng xuống nữa.

Chàng nghiêng đầu qua Lãnh Nhạn Dung :

- Em nói phải, anh phải tỉnh, anh còn phải lo cứu Mẹ, anh còn nhiều nhiệm vụ nữa phải hoàn bị, anh nghe lời em. Em xem ! Anh mở to mắt ra đây này !

Chàng nhướng cao đôi mí, nhưng ánh mắt đã mất thần khá nhiều.

Lãnh Nhạn Dung mừng đến sa lệt.

Vừa lúc đó, Thần Phủ Khai Sơn và Huyết Bút Tú Tài lướt qua. Cả hai dừng lại bên chàng. Thần Phủ Khai Sơn hỏi nhanh :

- Thanh Tùng hiền điệt ! Hiền điệt không việc gì chứ ? Bọn Huyết Ma Bang đã rút đi hết rồi, chỉ còn lại mỗi mình Cửu Long Thần Ma, nhưng lão đang bị sư huynh Thích Kế Dương của hiền điệt và Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ bao vây, lão ấy sắp nguy đến nơi rồi.

Bổng Huyết Bút Tú Tài kêu lên :

- Tiểu tử ! Người ...người làm sao thế ? Ngồi xuống nhanh ! Điều tức một lúc mới được ! Trời ! Trông sắc mặt người, ta sợ quá !

Lão lấy ba viên thuốc trong mình ra trao ngay cho chàng :

- Uống đi ! Uống rồi ngồi xuống !

Vừa trao thuốc cho Độc Cô Thanh Tùng, lão bỗng giật mình nghe tiếng quát lạnh lạnh :

- Các người vô sỉ lắm ! Ý đông cậ thế !

Tiếp theo câu nói, một bóng hồng chớp lên, vút đến cục chiến giữa Cửu Long Thần Ma và Thích Kế Dương, Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ.

Bóng hồng chưa đến nơi, ba chiếc Xích Diệp đã bay vèo đến trước.

Hai chiếc nhắm vào người Thích Kế Dương, một chiếc bay đến Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ.

Xích Diệp Phu Nhân vào phút cuối, vào cục chiến, tiếp trợ Cửu Long Thần Ma.

Ba chiếc Xích Diệp có làm gì nổi hai tay thượng đỉnh võ lâm.

Tuy nhiên, dù biết thế, Xích Diệp Phu Nhân vẫn sử dụng như thường, để ngăn chặn phần nào khí hăng của cả hai, cứu cái nguy trong nháy mắt cho Cửu Long Thần Ma.

Vì thấy ba vết đỏ bay đến, không biết là vật gì, Thích Kế Dương và Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ giật mình, vội né tránh, nhưng một đạo kinh lực do Xích Diệp Phu Nhân phóng ra liền theo đó, vút đến nơi, cả hai trong lúc thất thần, không phản ứng kịp, vội lùi lại mấy bước.

Cửu Long Thần Ma mừng vô kể, kêu to :

- Hà nhi ! Hà nhi ! Con không còn hận cha nữa hả con ? Cha hằng ngày nhớ đến con !

Gương mặt trang nghiêm của Xích Diệp Phu Nhân thoáng lộ vẻ xúc động :

- Gia Gia ! Lui lại đi, để mặc đó con !

Cửu Long Thần Ma hấp tấp :

- Không ! Con nói đi, con không còn hận cha nữa hả con !

Xích Diệp Phu Nhân gật đầu :

- Không ! Con không hận Gia Gia đâu ! Gia Gia hãy lui nhanh nhường cục diện cho con ngay !

Bà phát hai cánh tay áo ra liền.

Thích Kế Dương cười lạt, vận khởi tám thành công lực đẩy ra một Quỷ Phủ Âm Chưởng.

Xích Diệp Phu Nhân không dám đương diện nghinh đón, cấp tốc nhảy tạt qua một bên né tránh.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ vung Kim Kiếm, cùng một lúc đưa ra tám nhát.

Xích Diệp Phu Nhân quay tròn, rời xa vị trí, đoạn hoành tay hữu trở lại ...

Đầu tay áo xoắn tít lấy thanh Kim Kiếm của đối phương.

Bà định giật mạnh tay về cho thanh kiếm thoát khỏi tay Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ. Bà tính sai một nước cờ, vì bà đánh giá Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ quá thấp.

Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ thét lên một tiếng, trầm nhanh thanh kiếm xuống rồi cấp tốc hoành ngang. Một tiếng soạt vang lên, nửa cánh tay áo của Xích Diệp Phu Nhân bị tiện đứt.

Xích Diệp Phu Nhân kinh sợ, vùng mạnh tay tả, đầu cánh tay áo vụt thẳng lên, điểm vào mặt đối phương, đồng thời kêu lên :

- Gia Gia ! Chạy đi !

Cửu Long Thần Ma đâu đến độ khiếp nhược bỏ mặc con gái với hai tên cường địch ?

Lập tức lão vận dụng Cửu Long Huyền Công, tung một chưởng nhắm Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ, tiếp trợ thế công của Xích Diệp Phu Nhân.

Phía trước, bị đầu tay áo của Xích Diệp Phu Nhân, phía sau bị Cửu Long Thần Công của Cửu Long Thần Ma, Vô Danh Kiếm Khách hậu duệ hơi bối rối một chút, nhưng Thích Kế Dương đã can thiệp, cứu nguy kịp thời.

Lão bước tới một bước, gần Cửu Long Thần Ma hơn, bật cười cuồng dại :

- Lão ma ! Mạng người cùng rồi ! Đừng mong thay đổi cục diện vô ích !

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -